

Kirke- nyt

Skellerup
og Ellinge
sogne

Nr. 2

APRIL - MAJ - JUNI 1994

14. ÅRGANG

Ældreudflugt

Torsdag den 2. juni tager vi igen på udflugt med Erik Lunds Busser. Turens mål er endnu ikke fastlagt, men vi starter kl. 13,00 fra Ellinge kirke og kl. 13,15 fra Skellerup kirke, og vi er tilbage igen efter at have spist aftensmad sammen.

Tilmelding til en af følgende:
Janne Kølleskov, tlf. 65 35 31 63,
Tove Aagaard Christensen, tlf. 65 98 15 84, eller Lone Wellner Jensen, tlf. 65 35 11 18.
(Evt. transport til kirkerne kan aftales ved tilmelding).

Konfirmationsprædiken

Planter, fisk og fugle, pattedyr og andre dyr skal bare gøre det, de ikke kan lade være med.

Men mennesket har en opgave mere. Vi skal ikke alene blive til de næste og bringe dem i vej. Vi er også udsat til det, vi kalder kærlighed. Ikke til elskov alene, men også til kærlighed. Vi er til for at elske Herren, vor Gud, vor Næste som os selv og til at modtage Himlens godhed for os. Til kærlighed har Gud ikke andre redskaber end jer og mig. Når Gud vil lade livet fortsætte og bestå, lader Gud han møde hun, mand møde kvinde. Når Gud vil vise sin kærlighed, sender han et menneske. Der er ikke andre til det end mennesker.

Vi blev udvalgt til livet. Vi blev kåret til kærlighed.

Men kærlighed er ikke kun at modtage, kærlighed er også at give. Kærlighed koster både anstrengelse og overvindelse, eftertanke og besvær. Det er hvad historien om Jesus handler om. Den handler om, at Guds væsen viste sig i verden. Jeg ved ikke om nogen, der var bedre end han. Han hjalp de syge, bospiste de sultne, han trøstede de sørgende, han var tilstede hos dem, som ingen gad være sammen med. Han forlangte ikke noget til gengæld. Hverken penge eller pragt.

Men hvordan var det nu det gik Guds elskende godhed på denne jord. Han blev solgt af en ven, han blev forladt og fornægtet af de andre, religionen ville af med ham, politikerne ville afstøde ham, statsmagten henrettede ham. Han døde og blev begravet.

Men så skete der noget, som vi ikke ved

hvad er, skønt virkningerne finder sted endnu og hvert evige øjeblik.

Han opstod fra de døde.

Det vi ikke ved hvad er, kalder vi Kristi opstandelse fra de døde. Den er til som en virkelighed alle vegne, også her enten vi kan forstå det eller ej. For vi er her jo. Glade eller ligeglade: vi er her. Guds kærlighed kunne ikke lægges i en grav og blive der. Den er ikke at finde på kirkegården, men i det levende liv.

Uden at vi tænker på det, er den Opstandne til og bruger os som sine redskaber: i dag er vi jo gået i kirke endnu en gang, for at høre om en godhed, der er så stor, at den ikke kan slettes og høre, at vi er dens redskaber.

Om nogen vil andet end høre, om nogen også vil gøre, det er så tvivlsomt, som det altid har været. Det er ikke kun nu, det er en vanskelighed for mennesker. Det har været en vanskelighed, fra vor Herre selv gik her på jorden. Det er jo hvad evangeliet handler om: modvilje, had, irritation eller bare ligegyldighed. Han døde af det. Man skilte sig af med ham. Og da Jesus som den Opstandne fortsat var på færde og viste sig for sine disciple, så var også de første parate med rynker i panden. Når Jesus siger, »hvor jeg går hen, derhen kender I vejen«, så er disciplen Thomas der med det samme: »Jamen, vi véd ikke, hvor du går hen«. Ikke for at få svar, men for at sige, at »det kan jeg ikke forstå, det kan jeg hverken tro eller finde ud af«. Fuldstændig som de fleste i dag to tusind år efter.

Og når Jesus siger, at han er »Vejen, Sandheden og Livet«, og at »ingen kom-

me til Faderen uden ved mig«, så er den næste replik parat for med triumf at blive fri for videre tiltale: »Vis os Faderen, og det er os nok«, siger Thomas, for han vil have syn for sagn. Han måtte stikke sine fingre i den Opstandnes hænder og hånden i hans side, for at kunne tro, at Jesus var Guds levende kærlighed, som byder sig til dengang, nu og alle dage.

Børnene fik Guds godhed og Kristi kærlighed foræret, da de var små, sådan som vi også fik den engang.

I dag bliver børnene bekræftet i, at de er med. De er med, enten de vil eller ej, enten de mener noget med det eller ej.

Og de er ikke alene til for livets skyld men også for Guds godheds skyld i den vide verden. De er udnævnte til den, de er kårede, de er ansatte, og de sættes aldrig fri til at sejle deres egen sø. Den almægtige Gud har antaget sig dem til sine børn og har gjort dem til arving til det evige liv.

Og hvis vi bevidstløst bliver ved at mene, at dåb og konfirmation mener vi ikke noget med og det gør børnene heller ikke, så bliver det gentaget en gang til på denne konfirmationsdag, at *Gud mener noget med os*. Og Gud bruger os. Som han bruger mand og kvinde, sådan bruger han os til sin kærlighed i verden, meget mere end vi selv forstår. I det almindelige dagligdags, i favntag og pleje, er vi skaberens redskaber for hans fortsatte skabelse. Sådan er vi også udvalgte redskaber for hans kærlighed i det almindelige liv. Vi kan undslå os og finde på udflugter og lade det meste ligge af det, Guds vilje vil have gjort, men vi kan ikke snyde os fri. Han finder udveje. Også med jer og mig.

Lyset

*Svært med et trøstende ord,
når du lever med smerten,
men du ta'r fejl, når du tror,
du skal flygte fra verden.*

*Du er det lys, som blev tændt.
Du skal varme og lyse.
Slukkes det lys, som blev tændt,
er der flere, der må fryse.*

*Dagen er ny og ren.
Tro det under, den bringer,
Fuglen slipper sin gren
og tror sine vinger.*

Johannes Møllehave
Teksten til en af
Linnet/Møllehaves salmer

En bekendelse

Mine tilhørere, det ligger ikke for mig at bekende for andre end for min Gud. Men jeg vil gøre en undtagelse. I ved, jeg har skrevet et skuespil, hvor en brændende tro kalder en død tilbage til livet.

Det er én ting. En anden ting er, at jeg som præst er kommen til sygelejer, hvor

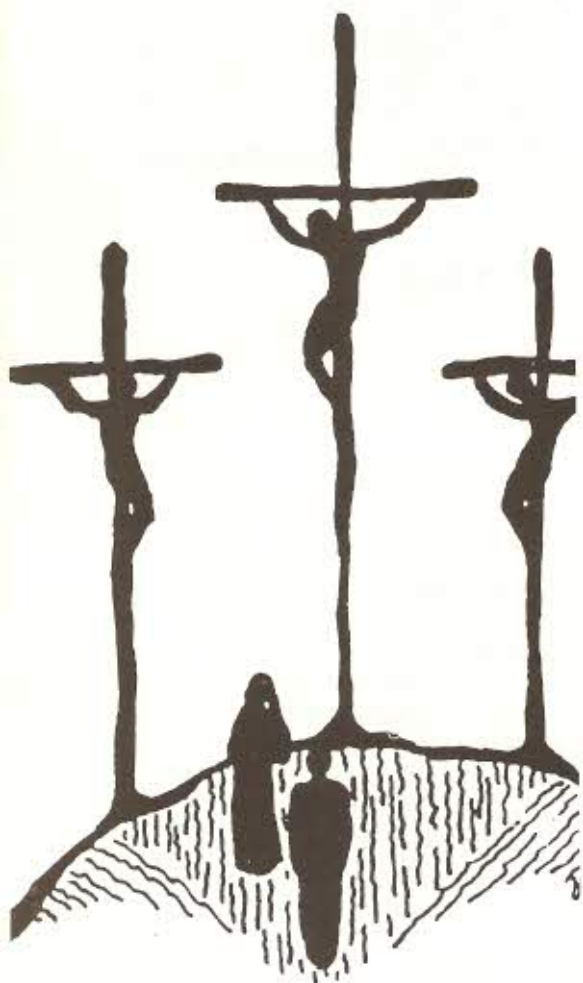
jeg ikke havde kræfter og mod eller trods nok til at bede om helbredelse. Jeg har stået ved så strenge sygelejer, at jeg blot har kunnet bede Gud om, at det måtte ende. Men det fik ikke ende. Der gik dag efter dag, uge efter uge. Og det var ikke Gud, der bragte ende på smerten, da den endelig kom. Det var blot naturen, der gav op. Da har jeg bittert kunne sige til mig selv: som digter giver du de døde livet ved troens hjælp, men som præst kan du ikke engang skaffe en lidende døden.

Det sker måske endda ikke helt så sjældent, at præsten er i menigheden den, der har den skrøbeligste tro. Der er folk, der ved besked med troen, og der er andre, der har den, og de kan nok være til nytte for hinanden. Lad den ordening stå!

For det er jo hændt mig, at når jeg så stod dér besk og fattig ved liget, da så jeg, at Jesus var blevet stor hos dem, der have mistet. Nu var det da deres trøst og styrke, at Frelseren var til. At de vidste om ham, at han var den, der opvækker døde. Det var for dem den eneste tanke, der havde værd, at der var en sådan undernes mester til: han kunne lade de øjne, der nu var bristet, se det evige lys, han kunne give de lemmer, der nu segnede mod forrådnelsen, liv og kræfter til at hæve sig højt over stjernerne, det stivnede hjerte i det kolde bryst skulle sættes i gang igen af Guds eget varme hjerteslag, og vi, der stod her og vidste som det eneste visse at alt var for evigt forbi, kunne af hans nåde gennem tårerne smile et På Gensyn.

Da skød livets træ op i dødens have, og i læ af det blev det flakkende lys i præstens sind til en rolig flamme.

Kaj Munk

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer - kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerup Byvej 44, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« - Janne Kølleskov, Skellerup, og Harald Lundsgaard, Ellinge.

Til Kirkebladet

Trofaste læsere af Kirkebladet husker sikkert mit sidste indlæg om kirkegang i Usti nad Laben i Tjekkiet (tidligere Tjekkoslovakiet) sidste år i påskeugen.

Dengang var jeg dernede for at undervise lærere i engelsk. Denne gang var jeg inviteret derned i vinterferien for at være Gudmor for en af de unge læreres baby.

Da jeg pr. brev blev forspurgt, om jeg ville være Gudmor til dette barn, blev jeg meget glad og stolt. Dog havde jeg mine betænkeligheder ved, om det overhovedet kunne lade sig gøre, da jeg nok ville være Gudmor, men aldeles ikke havde tænkt mig at konvertere til katolicismen.

Det kom dog også helt op på biskoppeligt plan, om jeg overhovedet kunne anerkendes, men det blev jeg sandelig. Jeg må sige, at her lever den katolske kirke op til de nye strømninger inden for kristendommen, at man frit skal kunne komme i hinandens kirker og deltage i de kirkelige handlinger.

Jeg var naturligvis spændt på, om en katolske dåb lignede vores, og jeg var især spændt på, om jeg kunne nå at lære, hvad læres bør i en sådan situation. Jeg ankom til Usti nad Laben tidligt lørdag aften, så jeg havde ikke megen tid til at

lære det katolske ritual i - og min egen rolle desangående.

Heldigvis er jeg kirkevant, så det var egentlig ikke så svært, som man måske skulle synes. Jeg er også meget praktisk anlagt, så jeg aftalte med barnets onkel Josef (som er en god bekendt af mig) at han skulle prikke mig i ryggen, hver gang jeg skulle sine Uno (ja).

Trosbekendelsen og Fadervor kender jeg, og selv om jeg ikke forstår tjekkisk, er der mange bibelske ord, som er genkendelige, og ikke mindst rytmen i rituallet virker meget familiært.

En barnedåb i vores kirke er sædvanligvis en del af gudstjenesten, sådan er det ikke i den katolske kirke. I hvert fald ikke i Tjekkiet, ej heller i Polen, hvor jeg engang som turist har været tilskuer til en dåb.

Barn med dåbsfølge skulle møde i kirken i kl. 11,30 søndag formiddag. Der havde været gudstjeneste, men menigheden havde på dette tidspunkt forladt kirken. Til stede var familie og venner, som skulle med til dåbsfesten bagefter. Senere kom der nogle »nysgerrige« og så på. (De katolske kirker er altid åbne, og folk går ud og ind, mens de kirkelige handlinger finder sted).

Først stod vi nede bagved i et par

rækker, hvor »Overpræsten« holdt en lille tale for os. (Josef fortalte mig bagefter, at præsten havde sagt, at forældrene gjorde rigtigt i at bringe deres lille barn til kirken, og at det faktisk var på tide - barnet var 11 måneder gammelt!)

Derpå spurgte præsten mig på sit bedste skoletysk, om jeg var indforstået med, at jeg havde ansvar for, at dette barn skulle opdrages i den katolske tro, dersom der skete forældrene noget, før barnets myndighedsalder. Hertil svarede jeg på MIT bedste skoletysk, at det var jeg naturligvis, og at det ikke ville være noget problem, da vi i Odense, hvor jeg bor, både har en katolsk skole og en katolsk kirke.

Da disse formaliteter var på plads, vandrede vi op til døbefonten. Her fulgte et langritual, som jeg jagttog med megen opmærksomhed, men ikke forstod ordene af. Dog forstod jeg godt, da præsten bad om barnets navn. Det havde vi aftalt, at Josef skulle udtale, da drengens efternavn ikke lige lå for min tunge.

Det var bidende koldt i kirken. Jeg tror overhovedet ikke, der er nogen fyringsmuligheder, så vi var godt pakket ind, og barnet var ikke i dåbskjole, men i en tyk strikret ulden hvid dragt med tilsvarende hue. Dette tøj havde jeg faktisk selv strikket og sendt derned til jul, men jeg havde ikke regnet med, at det skulle være dåbstøj. Jeg har før beskrevet amme præst iført sin fine broderede hvide gown med en tyk hjemmestrikket islændertrøje under. Denne gang havde præsten samme påklædning, kun var hans kondisko udskiftet med et par tykke militærstøvler, hvilket jeg bestemt ikke skal bebrejde ham.

Moderen og faderen skiftedes til at holde det tunge barn under det lange ritual, min opgave var at holde et flot

langt lys og et fint klæde med knipling; sidstnævnte på størrelse med et stort lommetørklæde.

Døbefonten blev ikke brugt. I stedet stod der, hvad jeg vil kalde et lille servan-testel i krystal. Præsten velsignede vandet, og slog korsets tegn på barnets pande. Derefter skulle faderen, moderen og jeg gøre det samme. Så tog præsten servan-testellet og hældte vand over barnets hoved 3 gange. Så fulgte et langt bønneritual. Teresa, barnets 3-årige storesøster, fik lov til at holde bønnebogen, mens præsten messede efter den, det var meget betagende at se den lille pige stå alvorligt med bogen, mens hun opmærksomt fulgte præstens ord.

Så dypede præsten sin finger i noget olie fra en oliekanne og »salvede« drengens hoved med et kors, hvorefter præstens finger og barnets hoved blev aftørret med en tot vat. Det fine klæde blev lagt på barnets venstre skulder, mens præsten sagde nogle ord, og vi andre sagde Amen.

Herefter tog præsten lyset og gik hen til et kirkelys, hvor det blev tændt. Teresa fik lov til at holde lyset, mens alle bad Fader-vor. Jeg selv bevægede læberne og bad Fader-vor på dansk inden i mig selv, jeg er sikker på, at det er godt nok.

Nu skulle far, mor, barn og Gudmor op til alteret, hvor præsten velsigende os. Så blev der sagt noget til Peter (barnets far). Han og Josef fulgte derefter præsten ind i et lille sidekammer. Vi andre kunne gå. Zusanna (barnets mor) sagde til mig, at nu var det hele overstået, og at jeg havde gjort det fint. Jeg var naturligvis nysger-rig, og spurgte, hvad Peter og Josef skulle inde i siderummet. Jeg fik fortalt, at de skulle ind og betale præsten for ulejlighe-den. Det er en af de ting, jeg ikke bryder mig om ved den katolske kirke, må jeg nok sige. Men man må jo tænke på, at

Kirken faktisk har været forbudt siden anden Verdenskrig, og at staten heller ikke i dag yder noget til den. Så...

Lyset, som Teresa fik lov til at puste ud, skulle vi have med hjem. Det undrede mig, så jeg måtte jo igen have min nysgerighed stillet. Jeg fik da at vide, at det skulle bruges til drengens første Communion, når han var 6 år gammel, og igen til hans konfirmation, når han er 12 år gammel. Her er min tilstedeværelse ønskelig, så jeg har nogle ting at se frem til.

Det er muligt, at nogle af læserne føler lidt forargelse over, at jeg sådan uden videre accepterer at tage del i den katolske kirke. Jeg må sige, at jeg naturligvis har tænkt meget over det, og er nået til det resultat, at kristendom er kristendom, og at det egentlig er tilfældigt, om man er protestant eller katolik. Den rigtige tro for et barn, må være den barnets forældre har, og den har jeg i sinde at acceptere til enhver tid.

Jeg er blevet en oplevelse rigere, og jeg har fået en indsigt, som jeg ikke ville være foruden. Det giver en større horisont og en videre tolerance blandt folk, når man tager del i deres hverdag og kirkelige liv.

Men jeg har også opdaget, at jeg kan være dobbeltmoralisk, og den opdagelse er jeg ikke så glad for. Jeg må hellere bekende: Det viste sig senere, at det hele var optaget på video, uden at jeg havde opdaget det. Det var en stor domkirke, og manden med optageren må have stået bag en pille eller lignende, for jeg opdagede som sagt intet, så det har i hvert fald ikke forstyrret den kirkelige handling, men alligevel...

Som formand for Ellinge Menighedsråd har jeg holdt 200 procent med vores præst i, at alle disse nymodens ting med fotografering og video under den hellige handling, vil vi gerne have os frabedt, og

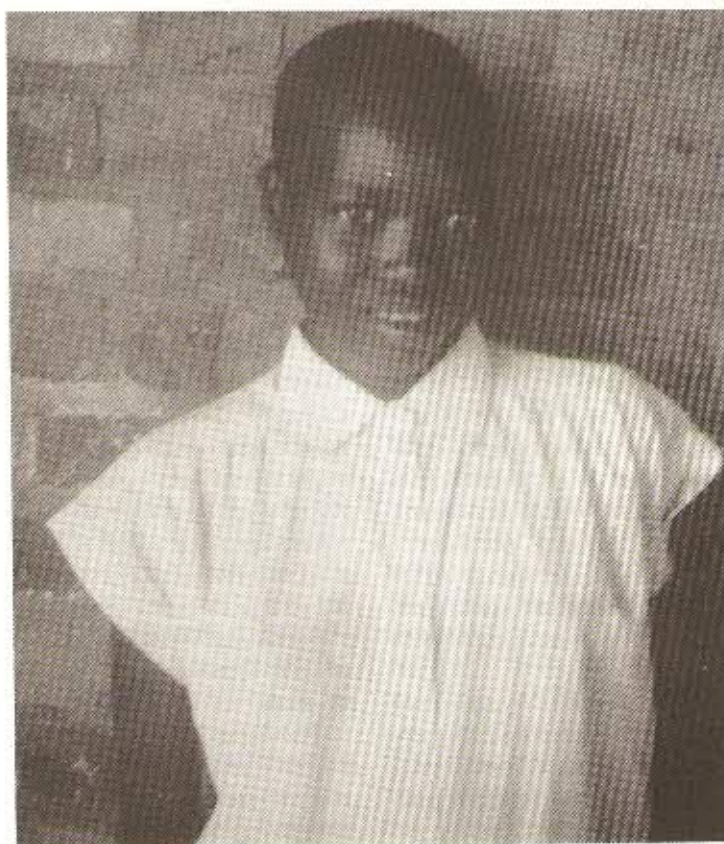
den mening har jeg stadig. Ikke desto mindre, klappede jeg i mine små hænder, da jeg blev præsenteret for video-optagelsen hos barnets morforældre og bad om at måtte få en kopi. Det har jeg fået, og jeg må med beskæmmelse indrømme, at jeg er *så glad for det bånd*. Jeg trøster mig med, at nu var båndet jo optaget, så kunne jeg jo lige så godt... osv.

Men alligevel, jeres tidligere formand er dobbeltmoralisk, det være hermed indrømmet.

På båndet kan jeg se, hvad der foregik bag mig. Jeg kan se Josef stå og prikke til mig, hvorefter jeg reagerede, som jeg skulle. Jeg kan se ham smile mildt og nærmest faderligt til mig. Med sit lange hår og kærlige smil lignede han Jesus himself, det er meget betagende. Ja, ja, man er jo kun et lille menneske, og mennesket er jo ikke fuldkomment, som skrevet står.

Med denne bekendelse vil jeg gerne sende en hilsen til mit gamle sogn, hvor jeg altid vil føle, jeg har nogle rødder, til trods for at jeg føler mig virkelig godt tilpas herinde i Odense i min dejlige overkommelige bolig. Især mens sne og is dækker alle veje, var jeg taknemmelig over, blot at kunne trække i et par lange støvler og vandre til mit arbejde.

Liss-Lotte Talbro

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato		Indgået	Udgået	Saldo
30/12-93	Kassebeholdning			7.809,75
15/ 1-94	Salg af håndarbejder	130,00		7.939,75
27/ 1-94	Indbetalt CCF		130,00	7.809,75
27/ 1-94	Porto		6,00	7.803,75
28/ 2-94	Indbetalt CCF		130,00	7.673,75
28/ 2-94	Porto		6,00	7.667,75

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Børnesiderne

Jonas

Jonas var en from mand, der levede i det gamle Israel. En dag bad Gud ham rejse til byen Nineve og fortælle, at Gud ville straffe byen, fordi folk der var så onde. Men Jonas turde ikke tage til Nineve med den besked, så han besluttede at flygte og tog med et skib, der sejlede i den anden retning.

Ude på havet blev skibet imidlertid ramt af et forfærdeligt uvejr, og søfolkene fandt ud af, at orkanen var Guds straf over Jonas, fordi han ville flygte fra Gud. Derfor ka-

stede de Jonas overbord, og straks blev havet stille.

Ude i vandet blev Jonas slugt af en stor hval. Han var tre dage og tre nætter i hvalens mave. Herfra råbte Jonas til Gud om tilgivelse og lovede, at han nok skulle tage til Nineve. Så blev han kastet op på stranden og rejste straks mod byen.

I Nineve blev byens borgere meget bange, da Jonas fortalte, at Gud ville straffe deres ondskab og ødelægge byen. Borgerne besluttede så, at de ville holde op med at være voldelige, og bede Gud opgive sin straf.

Da Gud så det besluttede han at skåne byen.

Jonas havde altså med sin besked fra Gud fået byen til at vende sig bort fra ondskaben.

Fra menighedsrådene

Så er Ellinge kirke (næsten) færdigrenoveret. Vi har taget den i brug til jul og fejrede istandsættelsen med en gudstjeneste den 16. januar, hvor biskop Vincent Lind prædikede. Vi var mange mennesker til gudstjenesten, hvor der også var altergang, og der var mange lovord om det arbejde, der er blevet udført. Mest spændte var vi i menighedsrådet på, hvordan altermaleriet ville blive modtaget, for det kan være svært at røre ved netop det, som mange har stærke og gode erindringer om, men det blev snart åbenbart for os, at det maleri, Sven Havsteen-Mikkelsen har udført, taler et tydeligt sprog og løfter vores kirke. Vores valg blev bekræftet af mange i kirken den dag.

Efter gudstjenesten var vi ca. 100 til spisning i forsamlingshuset. Som sædvanligt var traktementet godt, og vi havde nogle gode timer med sange og taler.

Talerne vidnede om et godt samarbejde imellem alle de involverede i dette store projekt. Gode håndværkere og rådgivere - et stort engagement fra alle sider - og også her blev der talt om glæden netop ved den kunstneriske udsmykning af kirken.

Tilbage er nu kun ganske få ting - lidt malerarbejde især med bladguld på alter og prædikestol og så at gøre regnskabet op.

Vi vil i menighedsrådet gerne endnu engang takke håndværkerne for deres pengegave til kirken, der har været med til at gøre det muligt at indkøbe det krucifiks af Sven Havsteen-Mikkelsen, der nu pryder alteret.

Vi har samlet nogle få fotografier fra den stor rengøringsdag forud for indvielsen og fra indvielsesdagen:

